

Οι νέοι χωριστά και οι μπάτσοι άλλο πράμα, όποιος τους θέλει αντάμα πληρώνει ακριβά

Αστυνομία στα Πανεπιστήμια. Ποιος δεν νοιώθει πληγωμένος άραγε από αυτή την είδηση και ποιος δεν νοιώθει ντροπιασμένος από αυτή την εξέλιξη; Με το κεφάλι κάτω ακούνε τα νέα αυτοί που ανέβηκαν στην Ταράτσα της Νομικής, έτοιμοι να πετάξουν και που από τις στάσεις της Ακαδημίας, τους κοιτούσαν οι απλοί άνθρωποι σαν σύγχρονους ημίθεους. Με το κεφάλι κάτω και όσοι πάτησαν το Πολυτεχνείο πριν πέσει η πόρτα. Μπάτσοι στη Νομική και στο Πολυτεχνείο και στο Φυσικό ρε παιδιά; Μας χαμογελάνε από τη κόλαση και ο Καλύβας και ο Καραπαναγιώτης για τη δροσιά που πήραν και βιάζονται τα φαντάσματά τους να βρεθούν εκεί στην πόρτα της Νομικής στη Σόλωνος και πιο κάτω στο καφενείο απέναντι από το Φυσικό να κρυφακούνε μεγαλοφώνως και να προκαλούν με το γνωστό θα πας στον Έβρο Λάκη. Πάλι με το Καλύβα παρέα; πως έγιναν έτσι τα πράγματα ρε φίλε, πως διαλύθηκε έτσι η ζωή!

Κι όμως όλα αυτά τα ανείπωτα οικοδομήθηκαν σιγά σιγά με πράξεις του κράτους και με παραλήψεις του φοιτητικού κινήματος

Ντοκουμέντο 1. 1980 ένα χρόνο μετά τις καταλήψεις του 79

Γράφουμε Συγκριτική Οικονομία στο μεγάλο αμφιθέατρο της Νομικής στο υπόγειο. Με το που μοίρασε τα θέματα η Μίνογλου ξεσπάει μια μεγάλη αντίδραση από κάτω με το πρωτάκουστο για εκείνη την εποχή: τι θέματα είναι αυτά δεν είναι στην ύλη και άλλα πρωτοφανή. Και ήταν πρωτάκουστα και πρωτοφανή διότι τα ερωτήματα αυτά της διαμαρτυρίας ερχόταν από τα νεότευκτα τότε Λύκεια. Γίνεται κάτι σαν συνέλευση και όλοι ήθελαν να αποσυρθούν τα θέματα. Αν και δεν είχα διαβάσει ωστόσο “έβλεπα”

τα θέματα και μου άρεσαν. Σηκώνομαι και λέω επί λέξει. Αν αλλάξετε τα θέματα θα φύγω εγώ και μάλιστα οριστικά διότι όλες οι φωνές αυτές είναι ανθρώπων που σκοπεύουν να διοριστούν στον ΟΤΕ και στη ΔΕΗ και δεκάρα δεν δίνουν για τίποτα, για ένα χαρτί βρίσκονται εδώ. Πράγματι η καθηγήτρια δεν αλλάζει τα θέματα και εγώ από φιλοτιμία κάθομαι και γράφω. Από τα 4 έγγραφα τα 3 και μου έβαλε 10. Μόλις αναρτήθηκαν οι βαθμολογίες ένας δίπλα μου που είναι τώρα ιδιοκτήτης μεγάλης εταιρείας δημοσκοπήσεων μου λέει μπράβο είσαι άλλος φοιτητής εσύ και του λέω άσε τις μαλακίες ρε μαλάκα, αναρχική αδειά. Δεν υπήρξα καλός μαθητής ποτέ αλλά μορφωτικά είχα ένα επίπεδο και αυτό συνέβαινε με όλους τους μεταπολιτευτικούς. Ήταν η πιο κρίσιμη περίοδος όπου άλλαζε ο ανθρωπολογικός τύπος του φοιτητή πολύ πριν η πληροφορική -η οποία ήταν ακόμα στα συρτάρια της δανειστικής του Πλανητάριου- κάνει ενεργή την παρουσία της και η οποία ευθύνεται για τον μετέπειτα τεμαχισμό. Ενώ λοιπόν μέχρι τότε οι φοιτητές ήταν πιο μορφωμένοι από τους καθηγητές αλλάζει η καμπύλη υπέρ των καθηγητών και μάλιστα πριν την είσοδο των καθηγηταράδων και την αποκατάσταση των μορφωμένων (Γιανίτσης βοηθός τότε) που έγινε μαζικά την δεκαετία του 80. Ένα άλλο δομικό στοιχείο αυτής της αφυδάτωσης είναι ότι η συμμετοχή εξαντλούνταν στο πτυχίο. Σπουδάζουμε πλέον για ένα χαρτί και αυτό είναι ότι πιο διαλυτικό στον ίδιο το θεσμό.

Όλα αυτά προανήγγειλαν το ερχομό της ΔΑΠ σαν ηγεμονική δύναμη την ΔΑΠ η οποία ποτέ δεν είχε ξεπεράσει τα ποσοστά των μαοικών. Η Αριστερά παρακολουθούσε τις εξελίξεις και έπεσε μέχρι τέλους με το Λεφτά για την Παιδεία και όχι για το ΝΑΤΟ αδυνατώντας να αξιοποιήσει οτιδήποτε αναδυόταν από τους νέους ρυθμούς.

Ντοκουμέντο 2. Δεκαετία του 90.

Είμαι στο Πολυτεχνείο στο κτίριο Γκίνη και στο διάδρομο έχω “κολλήσει” σε δύο αφίσες για ώρα κοιτώντας τες και συλλογίζομενος.

Η μία ήταν της ΔΑΠ τετραχρωμία 70/100 άψογη όπου είχε ένα τίτλο: Στην Αράχοβα θα γίνει ... αφήνοντας να εννοηθούν τα υπόλοιπα και από κάτω μόνο τηλέφωνα κατά έτος. Τι ωραία λέω αναπολώντας τα καλέσματα σαν ΠΣΚ αλλά σαν άλλες παρατάξεις για Αράχοβα για καταφύγια στον Όλυμπο για Νησιά για για για...

Δίπλα ήταν μια κακομοίρική αφίσα των εακκ ή ναρ όπου είχε ένα σγουρομάλλη νέο και μια συντρόφισσα δίπλα, πρότυπο ετεροκανονικότητας που λέμε με γροθιές όπου μόνο το αμπέχονο έλλειπε. Ήταν ο τύπος της "αγωνιστικής" πανούκλας παρμένος από το 74. Στη συζήτηση που προκάλεσα εκείνη τη στιγμή με έναν φοιτητή αριστερό του λέω καλά δεν ντρέπεστε να βγάζετε τέτοιες αφίσες ? γιατί μου λέει. Βρε του λέω εδώ προτείνει η ΔΑΠ τη χαρά και εσείς τη μιζέρια. Δεν καταλάβαινε πως η χαρά για το 74 μετατρέπεται σε μιζέρια το 2000. Είναι αλήθεια ότι τα παιδιά δεν το κάνουν από μιζέρια αλλά από πολιτικό έλλειμμα άσχετα αν το μήνυμά τους εκπέμπει μιζέρια. Δεν είναι μίζεροι οι ίδιοι κάθε άλλο αλλά ο τρόπος πολιτικής απεύθυνσης τους και γι αυτό βρίσκονται στα βάραθρα

Το πολιτισμικό προβάδισμα και η πολιτική και πολιτιστική ηγεμονία είχε χαθεί και αυτό οι πιο πάνω αφίσες το έδειχναν καθαρά. Μαζί λοιπόν με την ασημαντότητα κυριάρχησε και η ρηχότητα της ΔΑΠ και τσούπ οι μπάτσοι στις σχολές.

Η συνεχής ανανέωση του προτάγματος δεν έγινε, το νόημα της ακαδημαϊκότητας απέδρασε και έμειναν τα ιδρύματα απογυμνωμένα περιμένοντας νέες ταρατσες της νομικής, νέα καφενεία στη Σόλωνος απέναντι από το φυσικό, νέους εκφωνητές του ραδιοφωνικού σταθμού των ελεύθερα αγωνιζόμενων φοιτητών, νέος διαφωτισμός για να μην λέμε πολλά, που θα συγκλονίσουν το κόσμο και μακάρι να είμαστε σε μια στάση της Ακαδημίας να βλέπουμε τα εγγόνια μας έστω πάνω στην Ταρατσα της Νομικής έτοιμα να πετάξουν. Και αυτά θα γίνουν διότι όποιος θέλει αντάμα την νεότητα και την αστυνομία πληρώνει ακριβά.

Έξω οι Μπάτσοι από τις σχολές.

Νώντας Σκυφτούλης